

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 572. Ioannis Pap. Annus 13. Ivstini Ivn. Imp. 7. Annus 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

... in bellum impetum, & cetera...
... ad bellum impetum, & cetera...
... ad bellum impetum, & cetera...

IESU CHRISTI
Annus 571.

IOANNIS PAPAE II IUSTINI IUN. IMP. 6
Annus 6.

A Domini annus quingentesimus septuagesimus...
... Domini annus quingentesimus septuagesimus...
... Domini annus quingentesimus septuagesimus...

... ad spatham porrexit, quam scilicet...
... ad spatham porrexit, quam scilicet...
... ad spatham porrexit, quam scilicet...

Tunc Langobardi...
... Tunc Langobardi...
... Tunc Langobardi...

Sed de propagatione...
... Sed de propagatione...
... Sed de propagatione...

IESU CHRISTI
Annus 572.

IOANNIS PAPAE II IUSTINI IUN. IMP. 7
Annus 7.

Quingentesimus ac septuagesimus secundus...
... Quingentesimus ac septuagesimus secundus...
... Quingentesimus ac septuagesimus secundus...

IV.
ROSIMUNDUS
REX LONGOBARDORUM

CLEPHIS
REX LONGOBARDORUM

V.

c 2 fol. 4

I.
IOANNIS
PAPAE II
REX

8 Bibl. Vat.
ms. à la à
Biblio. Cal.
part. 5. p. 4.

571

Ioannes Episcopus Constantiensis Archiepiscopus

Venerabili

II.
DE ORTU
CONSTAN-
TII EPISC.
AQUINA-
TI.
A Greg. dual.
lib. 3. c. 1.

LONGOBARDI
DURMI-
CVRIONE
FLYBES
CEIIBI
A DE-
IOLATZ.

N. in Ro-
Marialis.
die 7. Sept. O

III.
DE SPYLLA
IOANNIS
PAPA NO-
MINI EPI-
TOLA.

De officio Missarum de quibus in litteris vestris requisisti, scias charitate vestra, quia vixit apud diuersas ecclesias sancti aliter quam alexandrina ecclesia, aliter hierosolimitana, aliter ephesina, aliter roma facit. Cuius morem et instituta debet seruare ecclesia tua, que fundamentum sancti habitus ab illa suscepit.

Ad hoc tempora euidem Iohannis Romani Pontificis, antequam tamen Longobardi irruperent in Italiam, Constantius Episcopus Aquinas, qui viuent adhuc S. Benedictus iam seleset coepit, defunctus est, ut testatur S. Gregorius, qui de ipsius ex hac vita ad Deum transitum refert his verbis: Vixit quousque venerabilis vita Constantinus Aquina civitatis Episcopus fuit, qui noster predecessor meus iure beate memorie Ioanna Papa defunctus est. Hunc prophetia religiose scribit, nullis testatur. Cuius inter multa hoc sermo reliquos scripturam, nullis testatur. Cuius inter multa hoc sermo reliquos scripturam, nullis testatur. Cuius inter multa hoc sermo reliquos scripturam, nullis testatur.

Vra tamen ad potterem de scriptis eiusdem Iohannis Pontificis nomine editis agamus: ferit eius epistola ad vnuerfos Episcopos Germanie & Gallie aduersus Corepiscopos, qui tibi que essent Episcoporum visparent: data habetur eadem sub Consulari Iustini sexto cura Narsee, quo designatur iste ipse prefatus annus, si anni singularis eum gestisse dixerimus Consularum. Etenim quem anno tertio Consulem secundo fuisse constat ex recitata supra eius constitutione, vique hoc sui imperii anno septimo & non ante oportuit gestisse sextum consularum. Verum dum decimoquarto Kalendas Augusti eadem data reperitur epistola, vique non nisi ad tempus post obitum Iohannis referri potest: adeo vt imposture argui facile possit: que & non ex his tantum, sed & diuisignis eum conuincitur non esse Iohannis, sed ex suppositis meritis Mercatoris. Etenim nomen Corepiscoporum, de quo tunc manere integra est epistola illa scripta, in Gallis sive in Germania penitus erat abolitum Consule cuncta Gallicana Concilia his temporibus celebrata, & nulla de Corepiscopis inuenies mentionem: Sed quod eadem epistola continet de Lino & Cleto Romanis Pontificibus, quod non fuerit te vera Romani Pontifices, sed Corepiscopi tantum: est plane ab omnibus qui

tare & veritate historice alienum. Sunt præterea alia signa que vultum expriment Mercatoris, tunc potius subdoli venditoris, sed de his satis.

Hoc patet anno defunctus est Charibertus Francorum Rex, qui regnabat Parisiis, cum tenuisset regnum annos octo: sed que eius obiitum sicut digna precelestint in testimonium iudicii magni Dei, hæc recitanda putamus. Gregorius igitur, qui his temporibus vivebat, hæc in primis de ipso habet: Viderat non solum, quater vi beatum Martinum præfatus sanctorum ad res suas defendendas quaquam iudet accommodat. Charibertus Rex cum expositis sicut in ecclesia Dei negligeret, despectu faceret, magis in luxuria delectaretur, quam in pietate. Quam ob causam, quem Iustitia S. Martini durante tempore reuocatur. Hæc sunt, reddidit debere loco autem illi Nanceiolum nomen pro sua vestigia videtur at. Qui accepto magno consilio, sperat velociter Missi, qui Romam illum in suo domino subigerent. Cuius hæc res vestigia videtur habere, iustis in locum illum stabularem cum equis, dirigebat, sine equitate et sine præcepto equos alii. Accidit et ergo præfatum, quod conseruatum fuerat, acceptio in equorum expensas. Cuius, inuicem studio ageretur seruandam, atque qui appositum sanam corpulent expenderet, corrigebatur rabie: & seruient: ad maiorem, disruptis horis, per plama prostant, & in soga vertitur. & sic male dispersi alij extantur, alij iustis præcipitur, alij se sepibus ingentes palarum acuminum transfunditur. Tandem stabularij in am Dei interuigentes, potius exeat terminum loci, qui afferri poterunt, expellunt, sanis, respicient, monentem Regem illum iniustissime detinent. At ita haec cum fuerit per se, dixerunt. Dimittite eam, & erit pax illi. Qui furor expellitur, sic dicitur ferus: Sine iustis, sine mansuetudo debeat, regnant et hæc basificam non habebit. Qui primum deuina iustione etiam non accipiens, quoniam aduertit antea gloriosissimo Sigeberto Rege in eius regnum, ad fugiendum leati Euphronij Episcopi, hoc in domo sancti Martini constitit, quod vique ad hunc eum basifica possideret, audire haec omnes partem habentes: sic vestire alio, ut auro non solum, sed & ad obsequia vestri dicitur, vt danna non inferatur Eulogio: Vnde etiam deum Deo velociter feruorem suorum. Et idem nomen, ut qui deprestantibus hæc legitur, non in asatur: non si ita sicut de se fatetur dicitur. huc usque Gregorius piam ingens monitionem legent.

Quomodo autem idem S. Euphronius Turonensis Episcopus eiusdem regis obitu propheticis spiritibus presens, idem auctor a ubi narrat his verbis: Ipse quoque Pontifex cum a multis eodem regeretur, vt ad ecclesiam Chariberti Regi deberet accedens, & inuicent inuicem ad se differret: tandem commotus a suis aut ita preparatis, vt comas ad occisum ego quem videret inuicem, igitur impoentes planstis nescit habere, vt quæ tam infanter parati insisteret, tam facile deturbaret, aut se reuocant: Principes ad quem non receperunt, alij nec viuenter, si abierunt, inuicentibus. Stupescit autem ante diem notant, & sancti verbis tunc seruant. Ad uentibus autem ab tribuati sua hominum, ea bea Regem et amissis nescit, qua sacra dicit planstra de tunc inuicem at reuocant: hoc de Euphronij puditione Gregorius eius in Episcopatu inuicem.

Vetum eum dem Charibertus decessisse eorum munitur a sancto Germano Parisiorum Episcopo ob inuicem conuicium (quod dicitur est superius) idem auctor affirmat: que post obitum de Theodogilde Regina lecta sunt, ita carat: Nec multo post illam excommunicationem a sancto Germano, & ipse Rex post eam decessit. Cuius post obitum, Theodogilda vna Reginarum eius nuntio ad Guntherannu Regem dirigit, se vitro offerens matrimonio eius, Quæ Rex hoc reddidit responsum: Accedere ad me et non pigeat cum theodogilda suis ego enim accepim eam factamque me agentem in populo, vt saluet maiore mecum hunc, quam cum germano meo, qui noster defunctus est, potatur. At illa gaudio, collectis omnibus, ad eum profecta est. Quod cernens Rex, ait: Reuera est enim, vt theofauri apud me habentur, quam apud hunc, que indigere germani mei thorum aduic. Tum ablatu in tu, paucis redidit, ariæ eam monasterio destinavit. Hæc vero agere acquirat

IV.
V.
VI.
VII.

quem infami exitu diebus extremum clausile vidimus, non enim post mortem, sed cum regnare cepit, laudalle cognoscitur: quos laudes & Nero commiserit potuit, qui primo trionio optime imperii habenas moderatus est. Sed de Theodigilde, atque de rebus Gallicis, haecenus iam ad Hispanicas transeamus.

Hoc ipso anno, mense Decembri celebrata est Synodus postea Bracharensis anno secundo Ariamiri Regis Suenorum, ut eius Acta sui exordio declarant his verbis: *Regnante Domino Iesu Christo, currente Era sexcentesima decima, die de ianuario Kalendarum I. m. u. a. r. i. u. m. cum Galliae Episcopi tam ex Bracharensi, quam ex Lucensi Synodo cum suis Metropolitanis, praesepo priuati gloriosissimi Regis simul in Metropolitana Bracharensi Ecclesia conuenerunt, id est, Martinus Nitigius, &c. omnes numero duodecim. Statuti sunt autem canones decem ad Ecclesiasticam disciplinam spectantes. exstant ipsi quidem ab ipso Martino Metropolitanano canonum collectore summa industria elaborati, quos tu consulas. Porro eadem Era sexcentesima decima, qui cum Metropolitanis suis Nitigius ad propria reuersi sunt Episcopi, Lucii habere conuenim, in quo de eadem secunda Synodo Brachari habita mentio facta est. de his locuples testis est vetus constitutio eiusdem Regis hac patet Era data. vendicatur autem in lucem ex abditis Ecclesiasticis tabulis ab Ambrosio, quo nomine plurimum ei debent Hispaniae, omnesque simul rerum antiquarum studiosi. Recitat ipse, quae in ciuitate Regis constitutionis habentur exordio verbis istis:*

D. O. omnipotenti trino & vni & vno Patri & Filio & Spiritu sancto, qui sua sapientia ineffabili in Deitate perfecta ex arte summa quatuor, ne sunt iam praesentia, quam futuris inspicit, ut praesens ordinat atque disponit ut dominus. Ipsi colorum Regis inspirante seu optinante, ego Theodomirus Rex, cognomento etiam Mirus, Galliae totius provinciae Rex, Deus, cuiusque genitrici gloriosae Mariae ac ceteris Sanctis cupiens esse famulus & seruulus, coaduenato nutu Dei Consilio in Lucensi iam praesata, provinciae provinciae urbe omnium Catholicorum Episcoporum, seu religiosorum virorum, nobis ab ipsis intimatum est vno animo corde, per seculo, auctoritate etiam sedis apostolicae sancti Petri, cuius legationem lati excepimus, hucusque ex eius constitutionis exordio Ambrosius, ex quibus & illud intelligis, nilis sedis Apostolice auctoritate Reges, cum praecipere Episcopos ad Synodos conuenire. M. s. m. autem apparet ad hunc Regem à Ioanne Papa legationem, simulac paternum regnum accepit. Moris quidem fuisse liquet Romanorum Pontificum, nouos, vbi cumque essent, Christianos Reges legationibus conuenire, quibus eos, quae decent Catholicos Principes, commonerent, & quae opus essent ad religionis statum integre conseruandum, ut facerent, aequè iuberent, facultatemque eisdem eam tribuerent, quae ad res bene conficiendas necessaria videretur.

Sed quae post regis constitutionem Nitigii Episcopi verba postrema recitat, videamus: vbi enim de his Rex egit, quae ad terminos diocesibus constitutos in priori Lucensi Concilio conseruandos admonuit, ipse Nitigius Episcopus ista subiicit: *Hic itaque determinationibus seu definitionibus Comitatum à me Nitigio nutu Dei Lucensi sede Episcopo diligentissime exquisitis, per antiquorum virorum scientiam seu scripturarum seriem vetustarum studiosissime post praesentem Synodum Bracharensem secundam ibidem in diebus gloriosissimi domini Mirus Regis sub Era sexcentesima decima in praesentia ipsius Regis & omnium Catholicorum Magnatum totius Galliae, &c. Sed illa hand leuis suboritur de textu deprauato suspicio, cum Theodomiri ea dicitur constitutio, quam ex Era notata & mentione secundae Synodi Bracharensis constat non pariter eo nomine appellati, sed filii Ariamiri esse: nam quod uterque Mirus dicatur, commune nomen fuisse videtur Regibus Suenorum, ut Ambrosius existimauit, cui consentio: sed & Theodem, sicut & Mirum, eorum fuisse Regum cognomina honorem & dignitatem aliquam significantia, haud facile admittendum puramus: nam cum ambo eiusdem fuerint Reges regni, non diuersa cognomina, sed eadem illidem fuerant ipsorum nominibus apponenda. vnde magis in*

quem infami exitu diebus extremum clausile vidimus, non enim post mortem, sed cum regnare cepit, laudalle cognoscitur: quos laudes & Nero commiserit potuit, qui primo trionio optime imperii habenas moderatus est. Sed de Theodigilde, atque de rebus Gallicis, haecenus iam ad Hispanicas transeamus.

Hoc ipso anno, mense Decembri celebrata est Synodus postea Bracharensis anno secundo Ariamiri Regis Suenorum, ut eius Acta sui exordio declarant his verbis: *Regnante Domino Iesu Christo, currente Era sexcentesima decima, die de ianuario Kalendarum I. m. u. a. r. i. u. m. cum Galliae Episcopi tam ex Bracharensi, quam ex Lucensi Synodo cum suis Metropolitanis, praesepo priuati gloriosissimi Regis simul in Metropolitana Bracharensi Ecclesia conuenerunt, id est, Martinus Nitigius, &c. omnes numero duodecim. Statuti sunt autem canones decem ad Ecclesiasticam disciplinam spectantes. exstant ipsi quidem ab ipso Martino Metropolitanano canonum collectore summa industria elaborati, quos tu consulas. Porro eadem Era sexcentesima decima, qui cum Metropolitanis suis Nitigius ad propria reuersi sunt Episcopi, Lucii habere conuenim, in quo de eadem secunda Synodo Brachari habita mentio facta est. de his locuples testis est vetus constitutio eiusdem Regis hac patet Era data. vendicatur autem in lucem ex abditis Ecclesiasticis tabulis ab Ambrosio, quo nomine plurimum ei debent Hispaniae, omnesque simul rerum antiquarum studiosi. Recitat ipse, quae in ciuitate Regis constitutionis habentur exordio verbis istis:*

D. O. omnipotenti trino & vni & vno Patri & Filio & Spiritu sancto, qui sua sapientia ineffabili in Deitate perfecta ex arte summa quatuor, ne sunt iam praesentia, quam futuris inspicit, ut praesens ordinat atque disponit ut dominus. Ipsi colorum Regis inspirante seu optinante, ego Theodomirus Rex, cognomento etiam Mirus, Galliae totius provinciae Rex, Deus, cuiusque genitrici gloriosae Mariae ac ceteris Sanctis cupiens esse famulus & seruulus, coaduenato nutu Dei Consilio in Lucensi iam praesata, provinciae provinciae urbe omnium Catholicorum Episcoporum, seu religiosorum virorum, nobis ab ipsis intimatum est vno animo corde, per seculo, auctoritate etiam sedis apostolicae sancti Petri, cuius legationem lati excepimus, hucusque ex eius constitutionis exordio Ambrosius, ex quibus & illud intelligis, nilis sedis Apostolice auctoritate Reges, cum praecipere Episcopos ad Synodos conuenire. M. s. m. autem apparet ad hunc Regem à Ioanne Papa legationem, simulac paternum regnum accepit. Moris quidem fuisse liquet Romanorum Pontificum, nouos, vbi cumque essent, Christianos Reges legationibus conuenire, quibus eos, quae decent Catholicos Principes, commonerent, & quae opus essent ad religionis statum integre conseruandum, ut facerent, aequè iuberent, facultatemque eisdem eam tribuerent, quae ad res bene conficiendas necessaria videretur.

Sed quae post regis constitutionem Nitigii Episcopi verba postrema recitat, videamus: vbi enim de his Rex egit, quae ad terminos diocesibus constitutos in priori Lucensi Concilio conseruandos admonuit, ipse Nitigius Episcopus ista subiicit: *Hic itaque determinationibus seu definitionibus Comitatum à me Nitigio nutu Dei Lucensi sede Episcopo diligentissime exquisitis, per antiquorum virorum scientiam seu scripturarum seriem vetustarum studiosissime post praesentem Synodum Bracharensem secundam ibidem in diebus gloriosissimi domini Mirus Regis sub Era sexcentesima decima in praesentia ipsius Regis & omnium Catholicorum Magnatum totius Galliae, &c. Sed illa hand leuis suboritur de textu deprauato suspicio, cum Theodomiri ea dicitur constitutio, quam ex Era notata & mentione secundae Synodi Bracharensis constat non pariter eo nomine appellati, sed filii Ariamiri esse: nam quod uterque Mirus dicatur, commune nomen fuisse videtur Regibus Suenorum, ut Ambrosius existimauit, cui consentio: sed & Theodem, sicut & Mirum, eorum fuisse Regum cognomina honorem & dignitatem aliquam significantia, haud facile admittendum puramus: nam cum ambo eiusdem fuerint Reges regni, non diuersa cognomina, sed eadem illidem fuerant ipsorum nominibus apponenda. vnde magis in*

X. BRACHARENSE SYNODVM CONCILIVM.

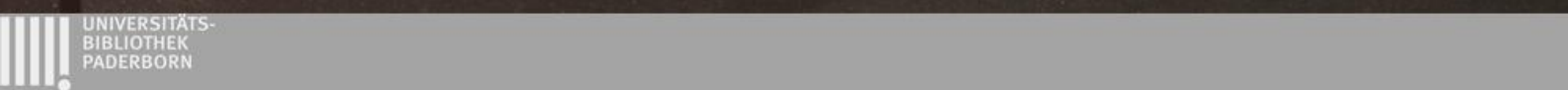
* Nitigius, Nigerius

DE CONCILIO IVCENSI SECUNDO.

c. Ambrosio, M. s. m. c. o. s. XII.

XII.

DE H. P. A. NE ET COGNOMINA SVORVM.

esse in scripto viti in libro totum (vt accidit) errore dis-

lapsum putamus.

XIII.
CVR OMNIBUS PROLES- SIO QUINTA DEI
a Greg. lib. 2. p. 47.

Quod vero eadem sancta Synodus cum sacrosanctas Occidenticas recesserit Synodos, omnia Quinta, quatuor tantum numerat, ne ipe Nicenam, Constantinopolitanam, Ephesinam & Chalcedonensem: rationem dices ex Gregorio Romano Pontifice, quod videlicet Quinta (vrat a) non sit actum de fide, sed de personis: in illis vero quatuor de fide: ob idque illarum professio necessaria videretur. Nichil est ergo, vt ob id eadem sanctissimi Episcopi in suspicio de schismate possint adduci, quibus eam constat (vt dictum est) Apostolicam sedem litteris atque legatione ad Regem misisse communicasse. Videmus enim & ipsum quoque Gregorium h interdu non nisi quatuor recessere Occidenticas Synodos, cum tamen de Quinta recipiendam esse testetur.

XIV.
a Greg. lib. 2. p. 150.

Ad eundem Lucensis Ecclesie Episcopum Nitigium, simulq; ad vniuersos Lucensium Cœclii Martini Brachagis Episcopos collectione & commendatione Orientaliū canonum dicitur huiuscemodi perbreui prelatione notari: Dominus meo beatissimo & Apostolica sedis honoris suscipiendo in Christo fratri Nitigio Episcopo vel vniuersis Conuiliis Lucensium Ecclesie Martini Episcopo. Canonici sancti, qui in partibus Orientis ab antiquis Patribus constituti sunt, postea autem successu tempore in Latinam linguam translati sunt. Et quia difficile est, vt simpliciter aliquis ex alia lingua transferatur in aliam, similisq; illud accidit, vt in anti temporibus scriptores aut non intelligentes, aut discernentes multi a præteritis, & propterea impropria canonibus aliqua simpliciter viderentur obscura idcirco quoniam est, vt cum omni diligentia, que per traductores obscuris illa sunt, immutata simpliciter, & emendatis illustrem, ut primum obseruare, vt illa, que ad Episcopos vel vniuersum clerum pertinent, vna in parte conscripta sint; similesq; & que ad laicos pertinent, simul sint adnotata: vt de quo capitulo scire aliqui voluerit: postea ceteris in uentre, extra ipsa collectio canonibus octogintaquinque locupletata.

Verum fuerant eiu dem viri alia scriptorum monumenta, de quibus IIsidorus dom agit, hœc ait de Martinus Damasceni monasterij sanctissimi Pontificis, ex Orientis partibus nigri, in Galliciam venit: illic conuenit ad Ariana impetrare ad fidei emendationem in papua regulam fidei & sancte religionis constituit, ecclesias informauit, monasteria condidit, copiosaq; præcipua pte institutionis composuit. Cuius quidem ego legis scriptum de Differentiis quatuor virtutum, & alia volumina Episcoporum, in quibus hortatur vita emendationem & conseruationem fidei, & rationis instanciam, & elemosinarum distributionem, & super omnia cultaram virtutum omnium pietatem. Floruit regnante Theodorico Rege Sauerorum, temporibus illis, quibus Iustinianus in Republica, & Athanasius in Imperium tenuere, hæc IIsidorus. Porro libellum illum de Virtutibus quatuor complectentem honeste vitæ formulam, inscripsisse ad Mironem Regem, Sigebertus est testis. Reliqua de eodem Sancto ritum in eius obitu dictum sumus. Sed iam pandat vela in Ortum in oratio.

XVI.
a Greg. lib. 2. p. 66.

Hoc ipso anno, qui nomen S. Anastasi Sinaite Episcopi Antiocheni sedis videmus (vt in Chronico Nicephorus docet) ipse a Iustino Imperatore in exilium missus est, inque locum eius subrogatus Gregorius fuit. Hæc autem quomodo se habuerint, ab Euagrius sui temporis prosequente peramus historiam: ipse enim de his agens hinc primum ait: In

Iustinum itaque Anastasium huiusmodi in criminibus perimem quod sacrum habebatur extra muros & in nullum vsum necessarium profulerit: deinde quod conuicta in ipso recesserit Anastasium erant, cum rogaretur, quod casus effectus, cur sacrum debeat vni non esse assumptus? Ingenue respondisse ferunt: Ne à Iustino communi totius Orbi Principis diriperetur sed Antiochenam exurbam. Quam etiam dicitur, Iustinum Anastasio successisse, quod possulanti ei perueniam, cum Episcopum esse designatus, Anastasium dare noluit. Alia præterea crimina à quibusdam, qui Imperatoris instigatio (credo) iustissime studebant, ei intendebantur, hæc: Euagrius de exilio Anastasii, qui exiit vix annis viginti quatuor et tot enim annis sedet Gregorius, qui in locum eius a Iustino est subrogatus, vel annis viginti tribus,

videm habet Euagrius g) inde Mantili Imperatoris tempore iterum restituitur, vt suo loco dicemus Iustinus. Verum cum à Iustino deponitur dicitur Anastasius, non tamen sine coactio ad hoc Episcopatum consentit, id esse factum scias docet etiam Eutychii Constantiopolitani Episcopi superius enarratum exemplum. Porro quem in locum eius substitutum Gregorium diximus, hunc minime laudat Euagrius sic dicens: Post illum Gregorius ad sacrum Episcopatum gradum elatus fuit, qui ob suam facilitatem magnam apud omnes gloriam consecutus est. Huic membra stant moraficam vnuendi timentia gressu est. Sed adeo viriliter & exaltis animo in ea decernit, vt cum iam potum pubescere inciperet, ad sanuum ac perspicuum gradum adsum peruenit, presertim, in monasterio Constantiopolitano, in quo vixit in imperio & auferant dege. Deinde mandata Iustini in monasterio in monte Sina præfatus fuit. vbi obsequia beati Sienis Arabum in gratissima iudicet pericula. Ad cum in illi loci pacem constitisset, inde ad Episcopatum Capessendum accessit fuit. Erat vir quidem, sive prudentiam, sive viriorem fidelitatem, omnium præstantissimum. Sed ad quancumq; rem animam suam applicaret, in ea perscuerante longe diligentissimum: atque vt metu periculi non prætaret, sic nullo modo aduici, vt vel iustentia cederet, vel hominum perimesseret patellarum.

Ita porro magnificas præclarum fecit legitime liber alitate namque & mansuetudine in quocumq; vnu, vt cum aliquo prederet, ingenie multitudine præter se, qui illi comitari consensissent, eum sequeretur. & qui vel videtur, vel audiret eum quippiam stultum, frequenter consenserunt. Atque ad eximium illius dignitatem amplitudinem, in qua collocatus fuit, hæc secunda adiecta sunt ornamenta, quod videlicet homines sicut fonte indulsis tam sepe vel prope in eum intraret, vel verba facientem audire conperet. Erat enim ad desiderium sui in amicum omnium, qui quancumq; de causa vel quocumq; modo ipsum compellissent, in hunc deum apertissimum, adhibebat cum primis assuetis, sermo propter leporem iuandissimus, & sicut ad rem quamquam intelligentia acumine ex tempore elicendam per aciem, sic ad optime consilium sapientium & ad iudicandum cum de suo rebus, tum de animi solertissimum. Vnde etiam enarra, vt tot & tam egregia faceret vereres: nihil enim distulit in castissimum.

In magnam prætere extrahit in amicitiam non solum Imperatores Romanos, vt in etiam Reges etiam: propterea quod omnibus ita vt poterat, sicut tam polebat necessitas, non scis, quam non aliquando omisit, popularet. Cuius quidem rei singulari eius res gesta argumento esse possunt. Erat quoque in es multa fuerit ei & interdu in: non exagantissimum, ino etiam pernegra comit as & mansuetudo: vt illud prædicit Gregorius Thasigi dicitum in eum ipse conueniret: Severitas sic cum potius temperata fuit, vt neutra res lateretur ab altera, sed utraq; alterius spe uicissimam conspiceretur commendationem. Hæc Euagrius: sed & alia de eodem laude dignissima tradunt: quibus apparet eum minime fuisse violentem in sedem Antiochenam instulsum, sed legitime electum, cum Anastasius fuit in synodo ab Episcopis electi non iustitelligitur tamen specie præsentia iustitæ legitime condemnatus. Alioquin quam comessit potuit laudem interitus? an non potius in standus probris, quv vt for & latro aliunde, quam per officium in ouile ouium accedisset? Porro eundem Gregorius etiam postea ex aliis rebus probegitissimū gloriā allecctum esse, dicitur inferius.

Hæc verò in eius ingressu ista illa dicenda, que de eodem Gregorio Episcopo Antiocheno in Prato Spiritum dicitur, hæc ait, cum eum dicit: narrat historiam de S. Cosma Abbate: Narrat nobis Abbas Basilium prædicator Sicariorum, dicens: Cum esset Thobas apud Patriarcham Gregorium venit ab Hierosolymis Abbas Cosmus cum multis Latinis Pharus, vt singulariter religiosus & fides, vniuersamq; dogmatum valde tenax & rator, ac diuina am dicitur artem incerta non mediocriter in struere. Cui ergo iussit vsq; sex dies non paucos, distulit est. Et in struere Patre atq; preterita illa reliquit in monasterio suo sepeli, vbi & postea erat quidam Episcopus. Dixit igitur quidā profectu suo, vt salutaris sepeliret fessis. Erat ante supra sepulchrum eius iacens homo quidā pauper elemosinā petens ab ingreditur in sepulchrum. Cum ergo eis conspiceret pauper tertio profertur ferti orationem facientem, dicit mihi: Abba, magnum profectu

et al.

CHRISTI IOANNIS PAP. 3. IUSTINI IMP. 7. XVII. XVIII. XIX. XX.